

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/96/2012
Identifikačné číslo spisu:	6010200637
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6010200637.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu: Krajský prokurátor v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 1, Banská Bystrica, proti žalovanej: Správa katastra Zvolen, Študentská 12, Zvolen, za účasti: 1/ SEKIER, s.r.o., Námestie SNP 41, Zvolen, 2/ Mgr. R. X., bytom V., obaja právne zastúpení AK Ulianko & Holčík, s.r.o., so sídlom Námestie SNP 41, Zvolen, 3/ W. B., bytom Z., zastúpená JUDr. Michalom Vlkolinským, bytom Kráľovohoľská 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovanej číslo: V 3364/2008 zo dňa 9. decembra 2008, na odvolanie žalovanej a účastníka konania 1/ SEKIER, s.r.o. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S/ 70/2010-95 zo dňa 28. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 70/2010-95 zo dňa 28. marca 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom č. k. 23S /70/2010-95 zo dňa 28. marca 2012 zrušil rozhodnutie žalovanej číslo V 3364/2008 zo dňa 9. decembra 2008 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutím Správy katastra Zvolen číslo V 3364/2008 zo dňa 9. decembra 2008 bol povolený vklad vlastníckeho práva pre Mgr. R. X. k bytu č. 1 na prízemí, vo vchode č. 18 bytového domu vo Zvolene na ul. M. Z., súp. č. 1888, nachádzajúcim sa na pozemkoch C KN parc. č. 1081 a 1082 kat. úz. W., k spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 8136/34055 na spoločných častiach a zariadeniach domu k spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 8136/34055 ku každému z uvedených pozemkov zastavaných bytovým domom a príľahlým pozemkom C KN parc. č. 1083/1, 1083/2, 1083/17 a 1084/18 evidovaných na LV č. XXXX kat. úz. W., na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 30. septembra 2008 medzi predávajúcim - SEKIER, s.r.o. so sídlom Lučenecká cesta 2266/6, Zvolen a kupujúcim Mgr. R. X..

Krajský súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z

dôvodov uvedených v žalobe (§249 ods. 2 O.s.p./ a po preskúmaní veci a postupu správneho orgánu dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku citoval ustanovenie § 1 ods. 1 § 16 ods. 1, § 5 ods.2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 31 ods. 1, 2, 3 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam.

Poukázal na znenie Ústavy SR a to čl. 149 podľa ktorého prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb.

Podľa § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p. prokurátor môže podať návrh na začatie konania, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora a za podmienok uvedených v tomto zákone.

Podľa § 249 ods.3 O.s.p. prokurátor pri podaní návrhu podľa § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p. dbá nato, aby práva nadobudnuté v dobrej viere boli čo najmenej dotknuté.

V odôvodnení svojho rozsudku krajský súd uviedol, že právo na bývanie (odvodené od práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti) patrí medzi základné ľudské práva a slobody. Zákon o vlastníctve bytov v § 16 ods. 1 zabezpečuje bývanie pre všetkých nájomcov bytov. Toto ustanovenie obmedzuje vlastníka bytového domu (na základe zákona) vo vzťahu k bytom v bytovom dome. Obmedzenie vlastníka bytového domu je vo verejnom záujme. Každý vlastník bytového domu, ktorý sa rozhodne byty v ňom odpredať, je zákonom obmedzený pri nakladaní s nimi tak, že tieto byty, ktoré sú prenajaté na dobu neurčitú, nemôže predať iným osobám ako ich nájomcom. Predávajúci bol vlastníkom bytu, pôvodne bol vlastníkom celého bytového domu. Byt v čase prevodu bol prenajatý na základe nájomnej zmluvy na dobu neurčitú. Kupujúci nebol nájomca bytu. Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v § 1 ods. 1 upravil spôsob a podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. V zmysle § 3 ods. 1 tohto zákona ide o špeciálnu úpravu k úprave vlastníckych práv a povinností, ako aj právnych vzťahov týkajúcich sa nehnuteľností obsiahnutej v Občianskom zákonníku a v osobitných predpisoch. Byt nachádzajúci sa v bytovom dome sa môže stať samostatným predmetom vlastníctva podľa v zákone obsiahnutej právnej konštrukcie na základe rozhodnutia vlastníka nehnuteľnosti - bytového domu, odpredať niektorý z bytov. Následne po odpredaji prvého z bytov sú predmetom vlastníctva už len jednotlivé byty a nie bytový dom, resp. jeho časť. Zákon o vlastníctve bytov v § 16 ods. 1 poskytuje nájomníkom bytov, v nájomných vzťahoch založených zmluvami na dobu neurčitú, ochranu. Tým zároveň obmedzuje vlastníka bytového domu a to logicky vo vzťahu ku všetkým bytom v jeho bytovom dome. Takéto obmedzenie vzhľadom na zmysel a účel využitia bytového domu - predmetu vlastníctva, je nepochybne obmedzením vo verejnom záujme. V súlade s Ústavou Slovenskej republiky je možné obmedziť vlastnícke právo na základe zákona a vo verejnom záujme. Žiadne ustanovenie o vlastníctve bytov nezužuje platnosť tohto ustanovenia len pre niektorých vlastníkov bytových domov. To znamená, že platí pre všetkých vlastníkov bytových domov bez rozdielu. Nie je preto pri jeho aplikácii podstatné, kto je vlastníkom bytového domu, resp. od koho bytový dom nadobudol. Platí to pre každého vlastníka bytového domu, či je to štát, obec alebo súkromná osoba.

Ďalej uviedol, že žalovaný správny orgán, ktorý má v kompetencii nehnuteľnosti evidovať, má zo svojej evidencie dostatok informácií o tom, či predávajúci bytu je pôvodným vlastníkom celého bytového domu. V kladnom prípade je zo zákona takýto predávajúci obmedzený pri nakladaní s bytom. Žalovaný bol podľa § 31 Katastrálneho zákona v platnom znení povinný skúmať, či je prevodca oprávnený s bytom nakladať, t.j. či byt prevádza na nájomníka, či ide o byt, ktorý v čase prevodu nie je prenajatý na dobu neurčitú. Z § 31 Katastrálneho zákona vyplýva, že správa katastra je okrem iného povinná skúmať platnosť zmluvy ako aj to, či právo nakladať s nehnuteľnosťou nie je obmedzené. Zo zákona o vlastníctve bytov priamo z § 16 ods. 1 vyplýva obmedzenie pre vlastníka bytov v bytovom dome u nájomníkov, ktorí majú uzavretú nájomnú zmluvu na dobu neurčitú. Povinnosťou správneho orgánu -

žalovaného bolo skúmať, či právo nakladať s bytmi vlastníka bytového domu nie je obmedzené práve so spomínaným ustanovením § 16 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov. Obmedzenie vlastníka bytového domu podľa § 16 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov sa vzťahuje jednak logicky a jednak aj vzhľadom na v ňom uvedený výslovný odkaz v § 5 ods. 5 (po novelizácii ods. 7) ku všetkým bytom v jeho bytovom dome.

Dôvodil tým, že účastníci vkladového konania č. V 3364/2008 mali v čase uzavretia kúpnej zmluvy vedomosť o tom, že kupujúci nie je nájomcom bytu, a že nájomcom je iná fyzická osoba. Z toho vyplýva, že ani predávajúci ani kupujúci nemohli byť dobromyseľní.

Podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka neplatnosť výpovede môže nájomca uplatniť na súde do troch mesiacov odo dňa doručenia výpovede. Účinky výpovede nastanú až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa zamietne návrh na určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu. Je nesporné, že na Okresnom súde vo Zvolene sa pod sp. zn. 6C/54/2007 vedie konanie (navrhovateľka W. B., odporca Mgr. V. X.) o neplatnosť výpovede z nájmu bytu. Vec dosiaľ nie je právoplatne ukončená. Navrhovateľka doručila návrh na Okresný súd vo Zvolene dňa 21. mája 2007. Vklad vo veci V 3364/2008 bol povolený 9. decembra 2008, t.j. v čase, keď sa už viedlo konanie na Okresnom súde vo Zvolene sp. zn. 6C/54/2007. Nemohol preto predávajúci a ani kupujúci vychádzať z fikcie, že v čase uzatvárania kúpnej zmluvy a v čase rozhodovania o vkladovom konaní, akoby nájomca neexistoval.

Katastrálny zákon je zákon patriaci do odvetvia verejného práva. Prokurátor má preto oprávnenie kontrolovať rozhodovaciu právomoc orgánov verejnej správy kde správa katastra nepochybne patrí. Taktiež zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov patrí do odvetvia verejného práva. Skúmanie vkladuschopnosti z hľadiska dispozície predávajúceho s bytom preto patrí do kompetencie správneho orgánu (správy katastra) úsudkom prijatým na základe inštitútu predbežnej otázky (najmä § 40 správneho poriadku). Z uvedenej skutočnosti vyplýva, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy medzi predávajúcim a kupujúcim nemusel žalobca prihliadať na to, či práva boli nadobudnuté v dobrej viere, nakoľko samotný kupujúci ako aj predávajúci mali vedomosť o tom, že kupujúci nie je nájomcom predmetného bytu, a že sa vedie spor nájomcu bytu na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 6C/54/2007 o neplatnosť výpovede z nájmu bytu. Prokurátor bol aktívne legitimovaný na podanie žaloby, postupoval v súlade s požiadavkou ochrany verejného záujmu na ochranu práv konkrétnej osoby - nájomcu.

Pokiaľ žalobca vytýkal žalovanému, že nezabezpečil príslušné prílohy (vyhlásenia), účelom príloh zmluvy, ktoré sú uvedené v § 5 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. je zabezpečenie informovanosti (informatívny charakter) pre nájomcu o kúpe bytu. Pokiaľ kupujúci tieto informácie nepotreboval, alebo priložené informácie boli pre žalovaného postačujúce, nemôžu vyvolať následky neplatnosti zmluvy.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie účastník 1/ SEKIER, s.r.o. prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie resp. aby rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a zaviazne ho na náhradu trov konania. Podľa jeho názoru v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. (odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a to tým, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.) ako aj tým, že účastníkovi konania postupom súdu odňal možnosť konať pred súdom (ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), taktiež z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), a tiež z dôvodu, že prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Podľa jeho názoru rozhodnutie súdu je postihnuté vadou a to z toho dôvodu, že rozsudok súdu prvého stupňa neobsahuje riadne odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Aj takouto vadou je podľa

názoru odvolateľa postihnuté odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, pretože je okrem iného zmätočné, nezrozumiteľné, bez takého odôvodnenia, z ktorého by bolo možné vyvodiť akými úvahami bol súd prvého stupňa pri posudzovaní skutočností a právnych názorov uvedených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. ISžr/10/2011, ktorý sme konajúcemu súdu jednak predložili a bol aj konajúcemu súdu známy vedený, aké skutočnosti boli pre rozhodnutie prvostupňového súdu smerodajné a z akého dôvodu.

Poukázal na nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia v tomto konaní, ktorého nedostatky neumožňujú odvolateľovi primerane reagovať na nedostatky rozhodnutia súdu prvého stupňa, argumentovať, prípadne namietat jeho skutkové a právne závery.

Dôvodil tiež tým, že Európsky súd pre ľudské práva vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 prvej vety Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo riadne odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ale ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal a teda ani nevyporiadal so skutočnosťami a právnymi názormi uvedenými v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. ISžr/10/2011. Na základe Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, je judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva záväzným prameňom práva pre orgány verejnej moci a pri svojom rozhodovaní z nej vychádza aj ústavný súd Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky právo účastníka na spravodlivý súdny proces judikoval tiež vo viacerých rozhodnutiach. (I. ÚS 56/01). Odvolateľ má za to, že aj týmto konaním prvostupňového súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

Podľa jeho názoru je možné konštatovať, že nájom bytu je chránený, avšak je potrebné poukázať na to, že aj s poukazom na ust. čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky nemožno vlastníka bytu nútiť k tomu, aby previedol byt do vlastníctva nájomcu, ktorý navyše o nadobudnutie tohto nemá skutočný záujem a nezmýšľane trvá na tom, že sa na predmetný byt vzťahujú tzv. regulované ceny.

Takýto výklad (ust. § 16 zákona č. 182/1993 Z. z.) by popieral jednu zo základných zložiek vlastníckeho práva, a to ius disponendi, nakoľko by v prípade výkladu aký používa žalobca i prvostupňový súd a za predpokladu, že spoločnosť odvolateľa by v čase prevodu, ktorého zrušenia sa žalobca domáha bola posudzovaná ako vlastníka domu, došlo k jednoznačnému patu, teda stavu kedy by vlastníka mal záujem byt predat', mal by záujem zo strany tretích osôb, avšak byt by mohol predat' iba nájomcovi, ktorý by oň však nemal žiadny záujem. Ochrana nájmu a nájomcu je daná už tým, že nový vlastníka bytu v celom rozsahu vstupuje do práv a povinností nájomcu, pričom týmto vstupom nedochádza k žiadnej ujme na strane nájomcu.

Taktiež opakovane dôvodili tým, že obmedzenie v zmysle ust. § 16 zákona č. 182/1993 Z. z. je protiústavné, pričom prvostupňový súd sa touto námietkou nezaoberal.

Odvolanie proti rozsudku podala i žalovaná a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovaná svojím rozhodnutím neukrátila účastníkov konania na žiadnych právach, vec správne právne posúdila, keď neskúmala skutočnosť, či predávajúci byt predáva nájomcovi alebo tretej osobe.

Pri prevode bytu a pri zavrhadovaní predmetnej zmluvy žalovaná nekonala v rozpore s ust. § 16 ods.1 zákona č. 182/1993 Z. z. v platnom znení, keď súkromnoprávne vzťahy, ktorých účastníkom boli predávajúci a kupujúci sú založené na individuálnej autonómii a zmluvnej slobode. Porušenie len zákonného predkupného práva obsiahnutého v druhej vete § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v platnom znení má za následok len relatívnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú správa katastra neprihliada. Správa katastra tak nemala povinnosť skúmať, či sa byt prevádza na doterajšieho nájomcu.

Žalobca ako i účastníčka konania 3/ navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmavajú sudy v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, postupuje podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu, rozhodnutie žalovanej ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom napadnuté rozhodnutie žalovanej skúmal najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 v spojení s § 250s O.s.p.) vec prejednal, pričom senát odvolacieho súdu jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. júna 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ ide o podstatu prejednáwanej veci, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalovaná rozhodla nezákonne, ak rozhodla o povolení vkladu kúpnej zmluvy na základe absolútne neplatného právneho úkonu, ktorým je kúpna zmluva uzavretá medzi vlastníkom bytu a účastníkom 3/ Mgr. R. X.. Nemožno prijať názor žalovanej, že v tomto prípade ide o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, na ktorú správny orgán neprihliada ex offio, pretože tu ide o neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom v dôsledku absolútnej neplatnosti, na ktorú bola žalovaná povinná prihliadnuť. Výklad ustanovenia § 16 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov, ako ho uviedol krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia je jasný, jednoznačný a zrozumiteľný, preto k nemu niet čo dodať. Rovnako pokiaľ ide o citáciu relevantných právnych predpisov, odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom odvolateľa, že obmedzenie vyplývajúce z ust. § 16 by bolo protiústavné.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné

uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o katastri nehnuteľností a zákona o vlastníctve bytov nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 9. decembra 1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty účastníka, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva účastníka na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 70/2010-95 zo dňa 28. marca 2012 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Pokiaľ sa jedná o vyjadrenie účastníka konania v odvolaní, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s právnymi názormi uvedenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/10/2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v danom prípade sa nejedná o ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej by mal vychádzať prvostupňový ako i odvolací súd pri svojom rozhodovaní.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď účastník konania SEKIER, s.r.o. nebol v konaní úspešný a žalobca a žalovaná zo zákona nemajú nárok na ich náhradu. Úspešná účastníčka konania 3/ si náhradu trov konania neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.